

Rolanda Keiša «laimes pogas» kustībā un rezultātā

«Katram sava laimes poga»

#SIF_MAF2021
Rolands Keišs

ZS «Kotiņi» projektu koordinators (sabiedriskā dzīve, mārketinga, ekskursijas, viesu uzņemšana), pasākumu vadītājs, sabiedriski aktīvs latgalietis, bijušais Baltinavas novada deputāts.

Vidējo izglītību ieguvis Baltinavas vidusskolā, mācījies Baltinavas Mūzikas un mākslas skolā, absolvējis Rēzeknes Augstskolas Ekonomikas fakultāti studiju programmā «Ekonomika» (studiju virziens: uzņēmējdarbības tiesības). Rolands bijis arī viens no Rēzeknes Zaļo pakalnu kora (vad. Normunds Zušs) dalībniekiem šovā «Koru kari 3» (2013). Šobrīd R. Keišs strādā pie savas uzņēmējdarbības idejas – topošā alus brūža «Rols Ols» veidošanas.

Rolanda «laimes pogas» Dzimtās mājas un vecāki

Vissvarīgākais ir tas, ka, pateicoties vecākiem, bija tāda iespēja piedzimt un attīstīties šeit, šajā vietā – Baltinavā. Vecāki arī ir vietējie, no Zelčiem un Surikovas. Vecāki iedeva to pirmo pamatu. Es vēl runāt nepratu, bet jau mēģināju to darīt latgaliski.

Tā ir mana dzimtā māja, kur dzīvo mani vecāki. Tēvs ir pārvēdis šo māju (balkas) no vecvecitēva laukiem un pārcēlis šajā vietā. Šeit bija vienkārši pļava, ganības, nevienas mājas, neviena kaimiņa. Pēc laika viens kaimiņš, tad otrs arī uzcēla mājas blakus. Tagad vecāki te remontē un uzlabos māju. Šeit ir izaugts, daudz iegūts un darīts.

Tā ir vieta, kur es iemācījos strādāt, saprast, ka rokas «aug no pareizās vietas». Reizēm, kad atnācu no balles, gribējās pagulēt, bet – nekā, tēvs teica, ka jāiet un jādara, tāpat jādara.

Mēs esam tādi ļautiņi, ka patīk cilvēki apkārt. Kur ir nolikta šīs mājas atslēga, zina visi Baltinavā, un šīs mājas vārti nav aizvērti nevienam. Tu reizēm nezini, kas te paliks pa nakti. No rīta piecelies, o, draugs gul' istabā! Kas tik te nav darīts – spēlēts volejbols, svinēti Jāņi, spēlēta ģitāra, dziedāts. Šeit visu laiku ir bijusi dzīvība. Visi šeit ir jutušies brīvi, neskatoties uz to, ka vecāki ir skolotāji. Mamma atnāca no darba bērnudārzā ap astoņiem – jau šeit bērnu pilns, un bērnudārza bērni jau priekšā! Ja tu kusties, dari, cilvēki pavelkas līdz. Tādi mēs tie ļautiņi, varbūt i labi, tāda aura, tāpēc arī cilvēki piesienas klāt.

Baltinavas vidusskola un latgaliskais

Divpadsmit gadus uz skolu gāju kā uz darbu, par laimi, bez pagarinātajiem gadiem. Interesanti – kad brālis sāka iet uz mūzikas skolu, man arī piecos sešos gados bija jāiet līdz. Nevarēju aizsniegt klavieres, bet spēlēt vajadzēja, vecāki sarunāja, un es gāju, spēlēju. No bērnības jau ir tas, ka vajag darīt, vajag kustēt. Un ne uzspiesti, bet pašam kaut kā tā dvēsele velk... Un skola bija tā vieta, kur bija iespēja darīt – pašpārvalde, pulciņi, dziedāšana, dejošana, mēģināšana būt starp līderiem, visus kužināt, kustēties. Tas sanāca dabiski. Vairākus gadus biju skolas prezidents. Vidusskola deva arī to latgalisko, jo Baltinava vienmēr ir bijusi viena no latgaliskākajām vietām. Es biju viens no retajiem, kurš ar skolotājiem runāja latgaliski, un to turpināju arī Rēzeknes Augstskolā.

Skolā latgaliskais bija ikdiena, latgaliešu pulciņš un olimpiāde – tas nelikās nekas tāds īpašs vai uzspiests. Tā bija pašsaprotama lieta. Skolā taisījām arī pekstiņus. Nu, vajag to latgalisko attīstīt, vajag! Ģimenē visi runāja latgaliski, bet skolā latviski... Es izdomāju spēli – kurš *nūčiulej*, viss bars uzsit tam pa plecu, to dzirdot. Vēlāk jau šī spēle *aizgāja* pa visu centru. Tagad jau tā ir aizmirsta, būs jāizstāsta Žetonu vakarā, jāaktualizē, jo jaunatne paliek nelatgaliskāka.

Mans tēvs bija manas klases audzinātājs no 6. līdz 10. klasei. Mums bija tādas konstruktīvas attiecības, bet, protams, tika viņam un tika man no skolotājiem. Mēs bijām ļoti aktīva klase, otras tādas nebija. Tēvs kā audzinātājs bija izveidojis klasi kā komandu. Es arī biju starp līderiem, dzināmies, darījām, jau mazi *peckelīši* piedalījāmies sacensībās kā īsta komanda. No skolas laika nāk līdzī tā doma, ka nevajag sacīt, ka te nav, ko darīt, te ir papildinām darāmā!

Nu, algebra gan nepatika... Kad studēju, braucu pārstāvēt augstskolu un arī Baltinavā novadīt kādu stundu. Kad savai matemātikas skolotājai pateicu, ka studēju ekonomiku, augstāko matemātiku, statistiku, viņa bija pārsteigta. Tas ir tas, ko pirmo reizi piedzīvoju uz savas ādas – nekad nesaki nekad, jo tu nevari apgalvot, ka to kaut kad dzīvē nevajadzēs.

Darīt, redzot rezultātu

Ja tu redzi rezultātu tam, ko tu dari, tas iedod stimulu darāmajam uz priekšu.

Pēc 12. klases nezināju, ko darīt tālāk. Iet studēt uz Rīgu tāpēc, ka visi tā dara, nu, nē... Mans draugs tobrīd strādāja Anglijā, un es nolēmu, ka jāaizbrauc arī man pastrādāt, pamēģināt. 18. jūnijā bija vidusskolas izlaidums, bet Jāņus es jau svinēju Anglijā. Mēnesi es pastrādāju Londonā, taisot mājas. Tas bija interesanti, jo es redzēju darba rezultātu. Uztaisījām terasi – jā, skaisti! Tēvs jau no bērnības ir iemācījis strādāt kārtīgi, ar jēgu. Un tad es tiku strādāt noliktavā, kur sveda iepirkumu groziņus no dažādiem lielveikaliem, un man bija jāšķiro, kurš ir kura veikala groziņš. Tu vienkārši bezjēdzīgi šķiro groziņus divas nedēļas... Maksāja labi, bet es sajutos kā vergs un neredzēju darba rezultātu. Man bija mērķis pastrādāt gadu, bet pēc mēneša ar pusi es jau devos mājās. Vecākiem vēl neko neteicu, bet skatījos, kur vēl varu paspēt iestāties studēt, kur vēl pieņem dokumentus. Saņēmu dūšu, pateicu vecākiem, ka gribu atgriezties un studēt Rēzeknes

Augstskolā, ko viņi arī atbalstīja. Augstskola bija netālu, katras brīvdienas varēju braukt uz mājām. Sākās nākamais posms, kurā jau no pirmās studiju dienas Rozes svētkos es kļuva par Bruņinieka titula ieguvēju, pasākumi, pašpārvalde, kontakti. Tu biji vienkārši Rolands, pats par sevi, un visi tevi zināja! Atkal sanāca tā, ka Dievs man stāvēja blakus, salika visu pa plauktiem. Vajadzēja aizlidot, lai saprastu, ka tu šeit vari darīt to pašu un vēl labāk, turklāt redzot rezultātu. Un te esmu mājās.

Koru kari, kuros piedalījies ar Rēzeknes Zaļo pakalnu kori, arī bija rezultatīvs pasākums. Mēs uzvarējām šovā, pēc tam divus gadus bija nepārtraukta koncertēšana Latvijā. Kad tu uzej uz skatuves un dziedī pēdējo dziesmu, un redzi, ka cilvēki raud, tu domā, kā to dziesmu nodziedāt līdz galam, lai pats nesāktu raudāt, nu, tās emocijas tā uzlādē, tā uzlādē! Tie ir tie darba augļi. Pēc tam ar kori uzvarējām 8. Pasaules koru olimpiādē, atkal cita pieredze, jauns pakāpiens.

Interesanti, ka mēs ar Zaļo kori gribējām izdot disku. Es zināju, ka ir tāda ZS «Kotiņi», zvanīju vadītājam Aldim Ločmelim, lai atrastu sponsorus. Atbilde bija atteikums, jo tajā gadā jau bija daudz ziedots citiem, un nebija iespējas atbalstīt. Pagāja, laikam, gads, un es atkal zvanīju Aldim par iespēju iziet praksi. Tā sanāca, ka liktenis tāpat mani sapina ar ZS «Kotiņi». Pēc prakses es šeit sāku strādāt, gūt neaptverami lielu pieredzi. Strādāt tik lielā uzņēmumā man tie ir kontakti, tikšanās ar prestižiem viesiem, mācīšanās darot, iespēja izpausties, vadot ekskursijas, pielikt klāt savu harizmu, savu dabisko stāstījumu. Cilvēki saka, ka brauc pilnīgi kā uz tādu *stand up* šovu. Es nevaru izteikties latviski, tas ir kā pret kalnu kāpt, jo dabiski man sanāk latgaliski. Es nekaitrējos no latgaliskā, nesu šo valodu, tieši savu Baltinavas izloksni, runāju tajā ar ZS «Kotiņi» viesiem. Es arī saku – es ar jums runāšu *pa baltinovski*. Tāds patriotisms iekšā ir iedots.

Rolanda māja

Šeit mēs dzīvojam trijātā ar sievu Elīnu un meitu Laumu, veidojam, renovējam savu māju. Gada laikā sa taisījām mājai visu pirmo stāvu, apkuri, siltās grīdas saviem spēkiem. Te ir augļi, ko tu redzi. It kā tu noejies līdz tiem trijiem četriem naktī, bet tev no tā ir bauda, jo tu taisi sev, tas paliek.

Darbs laukos nozīmē lielāko dienas daļu pavadīt saulē, darbos, bet, atbraucot mājās, tāpat kaut ko tu dari – liec bruģi, taisi pirti. Tu kaut ko uztaisi, tu kaut ko dari, tas viss tevi papildina. Tu kaut ko skaistu uztaisi, un ir sajūta – vai, cik labi! Tu uztaisi, un tas tev paliek, tas ir tavš. To nevar salīdzināt ar sēdēšanu dzīvoklī pēc darba vai nīkšanu kaut kur Anglijā. Es bez laukiem nevaru. Es esmu tas, no kura ar mietu neizdzīt laukā *dzerevnju*.

Teksts – Ineta Atpile-Jugane
Foto – Arita Atpile-Dona

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par projekta «Katram sava laimes poga» (Nr. 2021.LV/RMA/03/02) rakstu saturu atbild b-ba «Latgolys entuziastu grupa Bīdīs»

MAF
Mediju atbalsta fonds